

Право презъ селото,
Викъ и олелия,
Пржти до небото!...

— Щомъ те, Вълчо, били,
Глунавъ си тогава.
Нали имашъ сили
И картуна здрава?
Нищичко ти нѣма,
Тъй си отъ години,
Малко имашъ хрема,
Но и тя ще мине.
Понагрѣй се, братко,
Глупава главичко,
Ще си хапнемъ сладко,
Ще забравишъ всичко.
Наденица има
Тлъстичка и стара,
И за цѣла зима
Млѣко и извара.
Ще повикамъ бърже
Нашата Мечана,
Та да те привърже,
Ако имашъ рана.
Само плачъ да нѣма,
Чувашъ ли? — гупако,
Ето — нá, ще взема
Да подквася млѣко,
Та да те наложи
Старата Мечана, —
На гърба ти, Боже,
Косъмъ не останалъ!...

И додето Лиса
Шѣта и опява,
Вълчо се кордиса
И задрѣма здраво...

Като се пробуди,
Не видѣ Лисана,
И не се почуди,
Че гладенъ остана.

И. Стубелъ.